

5

Tijdschrift voor
geloofsopbouw

3^e JAARGANG • OKTOBER 2017
WWW.VOLGMIJ.NL

Volg Mij!

8 : Het duizend-
jarig rijk

14 : Halloween?!

22 : Wrakken op de
Birmaweg

Inhoud

■ Jezus Christus:

Jezus aan het kruis — zielelijden	4
---	---

■ Bijbel praktisch:

Zorgen overgeven – (g)een kunst?	6
Volg Mij!	11
'Op Uw Woord'	16

■ Bijbelstudie:

Het duizendjarig rijk	8
De twee opstandingen	28

■ Stof tot nadenken:

Halloween?!	14
'Gaf God me maar een teken...!'	20

■ Verhaal:

Wrakken op de Birmaweg	22
------------------------------	----

■ Q & A:

Wissen uit het boek des levens	30
--------------------------------------	----

■ Goede boodschap:

In voorlopige hechtenis	32
-------------------------------	----

Colofon

Uitgever:

Stichting Uit het Woord der Waarheid
Postbus 260
7120 AG Aalten (Nederland)
Tel. 0543 - 47 17 46
www.uhwdw.nl / www.debijbelvoorjou.nl
E-mail: bestel@uhwdw.nl

Alle vragen m.b.t. abonnementen richten aan de uitgever!

Volg Mij! verschijnt minimaal zes keer per jaar.

Abonnementsprijzen:

Nederland € 18,95 (1e jaar bij geschenkabo: 9,95)

Europa € 26,95 (incl. verzending)

De Bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © Stichting HSV 2010.

Redactie:

E-mail: volgmij@christelijkjeugdwerk.nl
Internet: www.VolgMij.nl

Copyright afbeeldingen:

© www.pixelio.de: 4, 16
© R. Dietermann: 32
© RGBStock: 12
© Imagelibrary: 25
© Shutterstock.com: 1, 8, 11, 20, 22, 25, 30

Hallo allemaal,

Het jaar 2017 schiet flink op. Voor ons ligt al weer het vijfde nummer van **Volg Mij!** Als redactie zijn we er elke keer weer dankbaar voor.

Het is goed ons met Gods Woord bezig te houden en dit nummer kan er ons bij helpen. Je kunt opnieuw iets lezen over het lijden van de Heere Jezus aan het kruis en het volgen van Hem. Ook over zijn toekomst en hoe wij met onze zorgen tot Hem mogen komen.

Ik heb de laatste tijd het idee dat in Europa de aanslagen elkaar steeds sneller opvolgen. Het lijkt soms alsof het ons al niet eens meer zo verbaasd als er weer wat naars gebeurt. Toch denk ik dat veel Europeanen bang zijn en steeds banger worden. Ze zullen het niet laten merken, maar ondertussen...

Wat een voorrecht om dan geen Europeaan, maar Christen, hemelburger te zijn! Wij hoeven ons geen zorgen te maken. Er is er Eén Die voor ons heeft geleden, Die we mogen volgen en dienen. In Zijn toekomst passen de dingen die om ons heen gebeuren. Wat er ook gebeurt, Hij komt tot zijn doel met deze aarde en er zullen 1000 jaar van vrede en zegen zijn.

En zolang we hier nog met Hem lijden mogen we tot Hem gaan met alles wat ons bedrukt. We bidden dat dit nummer jou en mij in deze dingen mogen bevestigen en aansporen...

Groetjes

marcel Ros

Christus aan het kruis – zielelijden

De laatste 24 uren uit het leven van de Heere Jezus

We hebben in de vorige bijdragen al over de extreme lichamelijke pijn van de kruisiging, die onze Redder moest verdragen, nagedacht. Hem trof bovendien enorm lijden voor Zijn ziel.

In de Psalmen vinden we profetische verwijzingen naar de emotionele pijn, die de mensen de Heere Jezus toebrachten: 'Mijn ziel verkeert te midden van leeuwen, ik lig tussen mensen die verzengen als vuur, mensenkinderen van wie de tanden speren en pijlen zijn, en hun tong een scherp zwaard' (Ps. 57:5). Zo heeft de Heere Jezus het gedrag en de verwondende uitspraken van Zijn vijanden ervaren. Enkele voorbeelden daarvan:

Direct na het kruisigen verdeelden de soldaten de kleren van de Heere Jezus. Daarmee wilden ze zeggen: 'Deze kleren heeft de ter dood Veroordeelde nooit meer nodig! Deze kledingstukken kan men nu al, terwijl de Gekruisigde nog leeft, verdelen, omdat het einde immers nabij is'. Op deze manier ging ook de profetie uit Psalm 22:19 in

vervulling: '...opdat het Schriftwoord vervuld zou worden, dat zegt: Zij hebben Mijn kleren onder elkaar verdeeld en over Mijn kleed hebben zij het lot geworpen' (Joh. 19:24). Dat deden ze onder het oog van de Gekruisigde!

Meerdere keren werd de Heere Jezus door de kijkers bij de kruisiging opgeroepen, Zichzelf te redden (Matth. 27:40; Luk. 23:35,37,39). Maar in geen geval was Hij hulpeloos aan de situatie overgeleverd! Hij bleef aan het kruis, hoewel Hij in staat geweest zou zijn, Zich zonder meer te bevrijden. Toont Zijn gedrag ons niet de standvastigheid van Zijn overgave aan Zijn God en de intensiteit van Zijn liefde voor ons?

'Als U de Zoon van God bent, kom dan van het kruis af' (Matth. 27:40). Inderdaad hing daar de Mens geworden

Zoon van God. Maar de voorbijgangers vonden dat belachelijk. Zij spotten: 'U wilt Gods Zoon zijn en laat deze behandeling gewoon gebeuren?' Kunnen we ons een beetje voorstellen wat dat voor de Heere Jezus betekende? En toch bleef Hij aan dit verschrikkelijke kruis!

Toen kwam de spot van de hogepriesters, schriftgeleerden en oudsten. Zij stelden terecht vast: 'Anderen heeft Hij verlost'. Het meest kwetsend was echter het tweede deel van de zin: 'Zichzelf kan Hij niet verlossen' (Matth. 27:42). Zij hielden Hem voor een gewoon mens, voor iemand die zichzelf niet bevrijden en redden kon. Maar de Heere Jezus had Zich in Zijn Goddelijke almacht zeker kunnen redden. In één ogenblik had Hij alle leed, alle pijn en kwellingen kunnen beëindigen. Maar Hij 'moest' aan dit vreselijke kruis blijven. Hij wilde God verheerlijken en jou en mij redden!

Eén van de laaghartigste en ook meest smadelijke uitspraken tegenover de gekruisigde Heiland was dat men Zijn diep en onverstoorbaar vertrouwen op Zijn God door het slijk haalde: 'Hij heeft op God vertrouwd; laat Die Hem nu verlossen als Hij Hem welgezind is' (Matth. 27:43; zie ook Ps. 22:9). Men nam het vertrouwen van de Heere Jezus op God. Het zwijgen van God was voor hen de bevestiging dat hun eigen, verschrikkelijke daden goed waren.

Het leven van de Heere Jezus was echt ononderbroken door een diep

en absoluut vertrouwen op Zijn God gekenmerkt geweest. Als God al een welgevallen had aan een mens, als God een mens begeerde, dan was het wel de Heere Jezus, Zijn Zoon, die Mens geworden was. Psalm 18:20 bevestigt dit: 'Hij leidde Mij uit in de ruimte, Hij redde Mij, ... want Hij was Mij genegen.' Deze profetie werd vervuld in de opstanding van de Heere Jezus.

Na de drie uur durende duisternis, waarin de Heere Jezus de volle toorn van God moest ondergaan, had de Hij luid geschreeuwd en Zijn God aange-roepen. Zonder gevoel daarvoor geloofden Zijn vijanden dat Hij Zich in Zijn nood tot een mens als Elia gewend had. Daarmee verwondden zij het hart van de Heiland voor de laatste keer.

In Zijn hele leven had Hij alles 'overgegeven aan Hem, Die rechtvaardig oordeelt' (1 Petr. 2:23). Tot Zijn God wendde Hij zich ook in de grootste nood. En Hij hield vast aan Zijn God. Tot de laatste ademtocht gaf Hij de profetie gestalte: 'Vanaf de moederschoot bent U Mijn God' (Ps. 22:11b).

Friedhelm Runkel

*U leed daar stil en zwijgend, zonder klagen.
Uw haters, Heer, genoten van Uw smart.
Hun laster, spot en hoon moest U verdragen;
alleen maar haat bewoog hun boze hart.*

John Nelson Darby

Zorgen overgeven – (g)een kunst?

Iedere christen heeft in de loop van zijn leven te maken met zorgen en angsten. Dat kunnen noden van heel verschillende aard zijn – noden op school, op het werk, in het gezin, onder geloofsgenoten, door ziekte of nog andere noden. Maar gelukkig staan wij met onze zorgen en noden niet alleen. Wij hebben een Vader in de hemel Die ons kent en almachtig is. Hem kunnen we in het gebed onze zorgen vertellen. Herhaaldelijk roept Gods Woord ons daartoe op.

'Roep Mij aan in de dag van benauwdheid; Ik zal u eruit helpen en u zult Mij eren' Psalm 50:15

'Werp uw zorg op de Heere, en Hij zal u onderhouden; Hij zal voor eeuwig niet toelaten dat de rechtvaardige wankeelt'! Psalm 55:23

'Vertrouw op Hem te allen tijde, volli; stort uw hart uit voor Zijn aangezicht. God is voor ons een toevlucht'. Psalm 62:9

Een voorval uit het leven van de Heere Jezus kan ons hier tot leerrijk voorbeeld dienen. In Lukas 8:41,42 lezen we van de leidinggevende in de synagoge, Jäirus: 'En zie, er kwam een man, van wie de naam Jäirus was. Hij was een leidinggevende in de synagoge. Hij viel aan de voeten van Jezus en smeekte Hem naar zijn huis te komen. Hij had namelijk één kind, een dochter van ongeveer twaalf jaar, en die lag op sterven'. Ook al kende deze man de Heere Jezus toen misschien niet zoals wij Hem nu kennen, toch kunnen we het één en ander van zijn gedrag leren. Hij is ons tot voorbeeld, hoe wij met onze nood tot de Heere Jezus kunnen komen.

De Heere – toevlucht in nood
 Gedreven door de zorg en verwijfeling om zijn doodzieke dochter die op sterven lag, komt Jäirus nu bij de Heere Jezus met de bede of Hij naar zijn huis wil komen. Dat hij aan de voeten van Jezus valt, toont zijn totale verwijfeling maar tegelijkertijd ook zijn achting voor de Heere. Misschien was hij al bij verschillende doktoren geweest. Maar niemand van deze mensen kon zijn dochter helpen. Jezus was nu zijn laatste hoop, waaraan hij zich vastklampte. Wij zien: hij komt aan het juiste adres! Hij brengt zijn nood tot Hem Die werkelijk helpen kan. Dat kan ook ons bemoedigen. Wij hebben een almachtige Heere. Waar mensen aan het eind van hun latijn zijn, daar kunnen we rekenen op Gods Zoon en Zijn hulp. Jäirus wendt zich tot het enige juiste adres – hij brengt zijn nood bij de Heere Jezus. En hij neemt de juiste plaats in, namelijk

aan de voeten van de Heere Jezus; hij vernedert zich onder Zijn almacht en verwacht alles van Hem!

De vrede van God ook bij zorgen
 Het gedrag van Jäirus is zeker ook voor ons tot lering en voorbeeld. Moeten ook wij niet met datgene wat ons bezwaart en belast tot onze Vader in de hemel komen? Hoe vaak dragen we alle mogelijke lasten met ons mee, in plaats van de 'rugzak', die het ons zo moeilijk maakt, bij onze God uit te laden. Laten we – net als Jäirus – met onze zorgen en noden naar de juiste plaats gaan. God wil dat wij ons onder Zijn machtige hand verootmoedigen, door alle zorgen op Hem te werpen, want Hij zorgt voor ons (1 Petr. 5:6,7). Wij hebben een schuilplaats – deze schuilplaats is de troon van genade, die altijd voor ons open staat (Hebr. 4:16). Als wij in nood zijn, als wij – zoals Jäirus – geen uitweg meer weten, kunnen wij als het ware ook aan de voeten van de Heere Jezus neervallen en voor Hem ons hart uitstorten in het bewustzijn dat Hij almachtig is. Dan zullen we niet teleurgesteld worden. Ook al neemt God niet altijd meteen of soms helemaal niet de neerdrukkende omstandigheden van ons weg, toch mogen we er zeker van zijn dat Hij ons Zijn vrede schenken zal, die alle begrip te boven gaat (Fil. 4:6,7; zie ook Hand. 16:24,25).

Sacha Bastian

Opmerking van de redactie: De auteur is 27 jaar en o.a. aan de rolstoel gebonden.

Het duizendjarig rijk

Een groot gedeelte van het Oude Testament en vele plaatsen in het Nieuwe Testament bevatten profetieën over dit koninkrijk. Ze zullen allemaal worden vervuld wanneer Jezus Christus, de Zoon van God, op aarde het rijk van vrede zal oprichten.

Hoe zal dit koninkrijk opgericht worden?

Met de persoonlijke verschijning en het machtige ingrijpen van Jezus Christus, Die door Zijn heilige engelen en de hemelse verlost en zal worden begeleid (Micha 5:1-8; Matth. 25:31; Openb. 19:11-20:4).

Wie zal dit koninkrijk binnenkomen?

Allereerst alle Israëlieten die op het moment van de verschijning van de Heere op aarde leven en Hem als Messias zullen erkennen en aannemen (Jer. 31; Ez. 37:21-28)

De mensen uit de overige volken zullen door Christus bij Zijn komst in heer-

lijkheid beoordeeld worden (oordeel van de levenden). Allen die het trouwe overblijfsel uit Israël actief ondersteund hebben, zullen eveneens het Koninkrijk binnengaan (Matth. 25:31-40).

Het zijn dus allen die het Evangelie van het koninkrijk aangenomen hebben en die tijdens de verdrukking niet als martelaar zijn gestorven.

De ongelovigen die dan nog niet door de oordelen omgekomen zijn, zullen niet in het koninkrijk komen. De Heere zal bij het oordeel over de levenden tegen hen zeggen: *'Ga weg van Mij, vervloekten, in het eeuwige vuur, dat voor de duivel en zijn engelen bestemd is'* (Matth. 25:41).

Hoe lang zal het koninkrijk bestaan?

Het koninkrijk zal 1000 jaar duren. Deze periode wordt in Openbaring 20:2-7 zes keer genoemd. Deze 1000 jaar zijn net zo letterlijk op te vatten als de genoemde 1260 dagen, 42 maanden en 3½ jaar uit de Openbaringen. Na het verlopen van deze tijd zal Christus het Koninkrijk aan God teruggeven (1 Kor. 15:24) en wel geheel intact en onbeschadigd. Wat dat betreft zal het Koninkrijk dus geen einde hebben (Dan. 7:14).

Wat zijn de belangrijkste kenmerken van Christus' regering in het duizendjarig rijk?

- Onder de regering van de Heere Jezus zal er rechtvaardigheid zijn,

iets wat zo'n lange tijd in de wereld ontbrak (Jes. 11:3-5);

- De schepping zal van de vloek bevrijd zijn en niet meer 'zuchten' (Rom. 8:19-22). Dat gaat zo ver dat de wolf bij het lam zal verkeren (Jes. 11:6-8);
- De aarde zal vol zijn van de kennis van de Heere (Jes. 11:9);
- Satan zal in de afgrond gebonden zijn (Openb. 20:2), zodat hij in die tijd de mensen niet meer kan verleiden;
- Bovendien zal Christus als Vredevorst op aarde regeren (Jes. 9:5, 6).

Zal er tijdens het duizendjarig vreedelijk zonde voorkomen?

Ja, maar slechts in enkele gevallen en de zonde zal direct veroordeeld worden (Ps. 101:8). De menselijke natuur blijft als zodanig onveranderd: ze zal altijd de mogelijkheid hebben te zondigen. Maar het zullen uitzonderingen zijn omdat de satan niet meer zal kunnen verleiden.

Zal er een letterlijk koninkrijk op aarde zijn?

Absoluut. De Bijbelse taal is ondubbelzinnig. Het Oude Testament bevat vele voorzeggingen die tot nu toe niet vervuld zijn en die zeggen dat Israël weer bijeen vergaderd zal worden en dat de Messias op aarde zal heersen (Jer. 31:10; 32:37; Jes. 11; 24:23). Deze beloften zullen letterlijk uitkomen.

Ze zijn of worden niet 'geestelijk' vervuld in de Gemeente. Dat wordt duidelijk uit verschillende uitspraken in het Nieuwe Testament, die na Pinksteren zijn opgeschreven. Ze laten duidelijk zien dat de vervulling op dat moment nog altijd in de toekomst lag en dus niet door het vormen van de Gemeente gerealiseerd was (Hand. 3:19-21; Rom. 8:19-23; 1 Kor. 4:8; 15:25; 2 Kor. 3:14-16; Ef. 1:10; Kol. 1:20; Fil. 2:9-11).

Is dat echt zo belangrijk?

Ja, en wel om tenminste 3 redenen:

1. Christus moet juist op de plek waar Hij eens werd verworpen, geëerd en erkend worden. Dat zal in het toekomstige vrede-rijk het geval zijn (Jes. 52:14, 15; Fil. 2:8-11).
2. Gods plan met deze aarde moet in vervulling gaan. Er moest namelijk een mens over de hele schepping heersen (Gen. 1:28). Helaas viel de eerste mens in zonde en de schepping viel in grote ellende. Toch zal Gods plan in vervulling gaan: Jezus Christus, de ware 'Zoon des mensen', zal deze plaats van heerschappij in het duizendjarig rijk innemen (Ps. 8:5-9).
3. God houdt Zich aan Zijn belofte. Hij beloofde Zijn volk Israël terug te voeren naar het land waaruit ze verbannen waren en onder de volkeren waren verstrooid. Verder heeft Hij hun beloofd dat de Messias daar over het hele volk van Israël zal regeren. Zijn belofte

wordt niet teniet gedaan. Wie zou er dan nog gezegend kunnen worden? 'Want de genadegaven en de roeping van God zijn onberouwelijk' (Rom. 11:29).

Hoe zullen de Christenen deelen aan het duizendjarig rijk?

Ze zullen als mede-erfgenamen van Christus in het hemelse deel van het rijk een bestuursfunctie waarnemen (Ef. 1:10, 11; 2 Tim. 2:12; Hebr. 12:22; Openb. 5:10; 20:4). Daarom wordt de Gemeente in het duizendjarig rijk als stad beschreven (Openb. 21:9, 10). Terwijl Jeruzalem het aardse regeringsplaats vormt, zal de Gemeente de hemelse centrale van deze regering zijn (Openb. 21:24, 26).

Wat zal er aan het einde van het duizendjarige rijk gebeuren?

De laatste opstand zal volgen. Satan zal voor een korte tijd worden los gelaten en de volkeren, die ver bij Jeruzalem vandaan wonen, tot deze opstand verleiden. Ze zullen Jeruzalem, het regeringscentrum van het vrede-rijk op aarde, aanvallen. Maar God zal ingrijpen en vuur van de hemel laten vallen (Openb. 20:7-9).

Christus zal vervolgens het volledig intacte Koninkrijk aan God teruggeven (1 Kor. 15:24).

Michael Hardt

Volg Mij!

De zee van Tiberias

'Volg Mij!' Tien keer vinden we deze opdracht van de Heere Jezus in de vier evangeliën. Tien maal een oproep om Hem te volgen. Dit artikel is het derde en laatste deel in een serie over deze opdracht van de Heere, waarin we kijken naar Petrus.

Petrus was de discipel die impulsief handelde, haantje de voorste was en zichzelf overschatte... Daarin lijken we allemaal wel eens op Petrus, of niet?

Petrus was een discipel van het eerste uur (zie Joh. 1:41-43). Hij was degene die over het water naar de Heere toe had gelopen en gezonken was, zodra hij zijn oog niet meer op Hem gericht had (zie Matth. 14:28-31). Hij had ingezien, dat de Heere Jezus de Christus (Griekse woord voor Messias), de Zoon van de levende God is (Matth. 16:16). Hij was samen met Jakobus en Johannes op de berg van de verheerlijking geweest (Matth. 17:1-13). Hij had zo'n grote liefde voor zijn Heere, dat hij wel voor Hem wilde sterven, en verloochenen zou hij de Heere zeker niet

(Matth. 26:34-35)! De andere discipelen zeiden weliswaar hetzelfde, maar Petrus wordt zowel hier als in Markus 14:30, 31 bij name genoemd. Hij nam daarin het voortouw.

En juist daar, waar hij dacht dat hij zo sterk stond, en op zijn liefde voor zijn Heere kon vertrouwen, daar ging het mis... In alle vier de evangeliën lezen we dat hij zijn Heere driemaal, en zelfs onder vervloeking en een eed, verloochende... Arme Petrus. Hij had niet naar de waarschuwing van de Heere geluisterd, maar vertrouwd op zijn eigen kracht. Hoe vaak is jou dat al overkomen? Mij al veel te vaak. Ondanks deze (en andere) waarschuwingen in Gods Woord vertrouwen we veel te makkelijk op onszelf en moeten

er dan uiteindelijk achter komen, dat we verschrikkelijk gefaald hebben.

En op het moment dat Petrus de Heere voor de derde keer verloochende en de haan kraaide, keek de Heere hem aan (Luk. 22:61). We weten niet hoe de Heere Petrus heeft aangekeken, maar we weten wel dat Hij van Petrus hield (zoals Hij ook van jou en mij houdt). Ik ben ervan overtuigd, dat Petrus die blik zijn leven lang niet vergeten is. En wat moet hij zich ellendig gevoeld hebben in die drie dagen tussen het sterven en de opstanding van de Heere. Op het cruciale moment, waarvan hij gezegd had, dat hij wel met de Heere wilde sterven, had hij de Heere verloochend en nu was Hij gestorven... Er was geen enkele mogelijkheid meer om dat nog weer recht te zetten (heeft Petrus ongetwijfeld gedacht).

Maar na die drie dagen stond de Heere op uit het graf. Een engel vertelde aan Maria Magdalena, Maria, de moeder van Jakobus en Salome, dat ze aan discipelen in het algemeen en aan Petrus in het bijzonder door moesten geven, dat de Heere hen voor zou gaan naar Galilea (Mark. 16:1-7). Het lijkt wel alsof de engel wilde voorkomen, dat Petrus zich te slecht voelde om nog weer naar de Heere terug te gaan. Voordat die ontmoeting in Galilea plaatsvond, verscheen de Heere eerst aan een aantal personen; eerst aan Maria Magdalena (Mark. 16:9, Joh. 20:11,18), vervolgens aan Petrus (Luk. 24:34, 1 Kor. 15:4, 5) en daarna aan Kleopas en zijn metgezel (Luk. 24:13-31) en uiteindelijk aan de discipelen en

aan een grote groep van vijfhonderd gelovigen (1 Kor. 15:6). Dus voordat de Heere naar Galilea ging, heeft Hij een ontmoeting met Petrus gehad. Wat daar gebeurd is, weten we niet, maar we kunnen er van uit gaan, dat de relatie tussen de Heere en Petrus daar hersteld is, want als de Heere met Petrus spreekt, waar anderen bij zijn, dan spreekt Hij met Petrus over zijn liefde tot Hem (Joh. 21:15-17) en komt niet meer terug op dat dieptepunt uit Petrus' leven.

Johannes 21 speelt zich af in Galilea, bij de zee van Tiberias (oftewel het meer van Galilea), waar Petrus en zes andere discipelen aan het vissen waren. Petrus had zijn oude beroep weer opgepakt, maar zonder succes. Er werd niets gevangen. Als ze dan de hele nacht tevergeefs gewerkt hebben en 's morgens vroeg naar de oever varen, staat daar iemand op hen te wachten. Als Hij zorgt voor een wonderlijk grote vangst, ziet Johannes in, dat die Persoon de Heere Jezus is. 'Het is de Heere!'; roept hij uit (vs. 7). Nu heeft Petrus geen aansporing meer nodig, zoals vlak na de opstanding nog wel het geval is (dit is ook een indicatie, dat de relatie tussen de Heere en hem weer hersteld was). Hij springt in het water, hij kon die laatste 100 meter (200 el) niet meer wachten.

Tijdens het gesprek dat daarna volgt, wordt voor iedereen zichtbaar, dat de relatie tussen Petrus en de Heere hersteld is. Drie keer vraagt de Heere Jezus aan Petrus of hij Hem liefheeft, van Hem houdt. Drie keer

had Petrus de Heere verloochend en drie keer geeft hij nu het antwoord 'U weet dat ik van U houd'. Drie keer krijgt hij van de Heere een opdracht: 'Weid Mijn lammeren', 'Hoed Mijn schapen' en 'Weid Mijn schapen'. Ook geeft de Heere aan, welke prijs Petrus daarvoor zou moeten betalen en besluit vervolgens met 'Volg Mij!' (vs. 19).

Deze Petrus, die de Heere verloochend had, zichzelf daarover vervloekt had, gezworen had, die bitter gehuild had, deze Petrus krijgt zo'n geweldige opdracht! Is dat ook niet een geweldige bemoediging voor ons? Ondanks Petrus' falen, ondanks zijn hoogmoed, krijgt hij een nieuwe, en geweldige, kans! Dit laat ons aan de ene kant de genade van God zien, die altijd bereid is, onze zonden te vergeven, als wij die in willen zien (zie 1 Joh. 1:9). Aan de andere kant leren we hier, dat de Heere ons, ondanks ons falen, wil gebruiken voor Zijn dienst. En misschien moeten we zeggen: dankzij ons falen. Want pas als we ons realiseren, dat we in eigen kracht de Heere niet kunnen volgen, we in eigen kracht alleen maar zullen falen, zoals dat bij Petrus gebeurde, dan kan de Heere ons gebruiken. Dan kan de Heere ook tegen jou en mij zeggen: 'Volg Mij!' We leren hieruit ook, dat als wij gefaald hebben, en dat erkend hebben, de Heere ons opnieuw kan en wil gebruiken. Paulus noemde zichzelf de voornaamste van alle zondaars (1 Tim. 1:15) en toch kon hij door de Heere gebruikt worden op een heel bijzondere wijze.

Petrus kreeg de opdracht om de Heere te volgen: 'Volg Mij!'. En als hij dan ziet op Johannes, dan vraagt hij de Heere, 'Maar hoe zit het dan met hem?' De Heere leert Petrus dan een heel belangrijke les, die ook voor ons geldt: 'Volgt ú Mij!' Wij zijn zo geneigd om naar anderen te kijken en te zeggen, 'Ja, maar hij dan?' of 'Hoe zit het dan met haar?' Petrus moest leren, dat de Heere met iedere gelovige persoonlijk een weg gaat, hem of haar leidt, maar dat niet al die wegen gelijk zijn. Petrus moest niet kijken naar Johannes, maar de Heere volgen en dus op Hem zien. Als we de Heere willen volgen, zullen we naar Hem moeten kijken en niet naar onze medegelovigen.

Petrus kreeg de taak om voor de lammeren en de schapen van de Heere te zorgen. In Johannes 10:11 en 14 had de Heere Jezus gezegd: 'Ik ben de goede Herder'. Hij sprak daar over Zijn kudde (vs. 16). Nu gaf Hij Petrus de taak om voor de kudde te zorgen; niet de kudde van Petrus, maar 'Mijn lammeren' en 'Mijn schapen', de kudde van de Heere. Als Petrus aan het einde van zijn leven zijn brieven schrijft, roept hij de oudsten op, de kudde van God te hoeden en wijst hij op de Opperherder, de Heere Jezus (1 Pet. 5:1-4).

Ook jij en ik mogen zo de Heere dienen, een ieder op zijn of haar plek, met je eigen opdracht. We hoeven niet te kijken naar wat anderen voor de Heere doen. De Heere zegt ook tegen jou en mij: '**Volg jij Mij!**'

Paul Meijer

Halloween? !

Op 31 oktober is het weer zover; Halloween, met de bijbehorende uitgeholde pompoenen en griezelige taferelen. In de winkels is weken van tevoren alles verkrijgbaar, wat 'nodig' is om van Halloween een succes te maken. Iedereen doet mee; kinderen, jongelui en volwassenen. Maar hoe zit het eigenlijk met ons? Kun je als christen hieraan meedoen?

Halloween is een van oorsprong Keltisch feest dat uit Ierland komt. In de VS is het enorm populair geworden, waarna het overgewaaid is naar Europa.

Volgens de bijgelovige traditie stijgen in de nacht van 31 oktober op 1 november de zielen van de doden op uit het graf. Het is een feest van de duivel en zijn demonen. De Kelten ver eerden Samhain, de god van de doden, en herdachten de dode zielen. Tegelijkertijd was deze nacht op de Keltische kalender de jaarwisseling; de overgang van de warme naar de koude tijd. Van deze jaarwisseling werd gezegd, dat dit een gunstig tijdstip was voor voorspellingen. Daarom baden de mensen voor geluk voor het voor hen liggende jaar.

Allerheiligen – aller afgoden

Dat alles wordt met 'Allerheiligen' verbonden, op 1 november. Dit is een feestdag die sinds 1100 jaar gevierd wordt door de katholieke kerk. In het Engels betekent Allerheiligen 'All Hallow's' en de avond daarvoor 'All Hallow's Even', waaruit 'Halloween' tevoorschijn kwam. Deze nacht heeft allang niet meer de religieuze waarde, maar wordt nog steeds gevierd.

Ook de bijbehorende pompoenen hebben een kwaadaardige traditie. Naar verluidt eisten de druiden op 31 oktober een kind als offer voor hun god. En dan betwijfelt de wetenschap tegenwoordig de duistere achtergrond van dit feest... Daarbij holden ze een pompoen uit en plaatsten daar een lamp of kaars in. Dat maakte hun aanspraak op het kind duidelijk. Anders moest er een ander familielid sterven. Deze pompoenen zijn er vandaag de dag nog steeds en worden 'Jack-O-Lantern' genoemd, het dwaallicht van Halloween.

Halloween: afgodendienst en hekserij

Op deze dag zijn heksen ook van grote betekenis. Zij moesten meehelpen bij het uitdrijven van demonen. Vandaar ook de vele heksengedaanten bij Halloween, die langs de deuren gaan om de mensen schrik aan te jagen en snoep op te halen. Gelukkig is deze afgodencultus nog jong en hebben veel christenen de juiste voelhorens en wijzen deze cultus af.

De Bijbel spreekt hierin duidelijke taal: 'Het is bekend wat de werken van het vlees zijn, namelijk overspel, hoerij, onreinheid, losbandigheid, afgoderij, toverij (magie), ... dronkenschap, ... waarvan ik u voorzegg, zoals ik ook al eerder gezegd heb, dat wie zulke dingen doet, het Koninkrijk van God niet zullen beërven' (Gal. 5:19-21).

Christenen moeten zich verre houden van elke vorm van occultisme

In een tijd, waarin het occultisme hand over hand toeneemt, moeten wij als christenen elke schijn vermijden, met deze dingen te maken te hebben. Misschien is er wel iemand die dit leest en denkt, 'Ach, het is toch alleen maar een spel...'. In werkelijkheid leiden deze feesten vaak tot occulte praktijken – en dronkenschap, seksuele uitpattingen en andere excessen zijn daarbij geen uitzondering.

Ook op school doet Halloween steeds meer zijn intrede. Kinderen moeten pompoenen knutselen, etc. Kan een christen hieraan meedoen, als het gaat om de verering van geesten en afgodendienst? 'Kinderen, wees op uw hoede voor de afgoden' (1 Joh. 5:21).

Naar een artikel van Manuel Seibel

'Op uw Woord'

Discipelschap in de praktijk

In de Bijbel staan uitspraken waar je in het verband vaak overheen leest. Maar als een uitspraak eens op zichzelf bekeken wordt, dan hebben deze woorden die je makkelijk over het hoofd ziet, een overweldigende uitdrukingskracht.

Petrus – gehoorzaamheid boven vakkennis

In Lukas 5:1-11 bericht de Bijbel ons hoe Simon Petrus door de Heere Jezus tot discipel geroepen wordt (zie schema). Hij had Hem weliswaar al als zijn Redder leren kennen (Joh. 1). Maar bewust, vastbesloten volgen – dat was een nieuwe stap in zijn leven.

De Heere bevindt zich bij het meer Gennesaret. Om het volk beter het Woord van God te kunnen prediken, stapt Hij in één van de schepen die aan de oever lagen en laat zich door de eigenaar Simon iets van de oever afvaren.

Na de toespraak spreekt de Heere op klaarlichte dag tot de ervaren visser: 'Vaar naar het diepe gedeelte en werp uw netten uit om te vangen' (Luk. 5:4). Simon komt dan wel met een bezwaar, maar hij doet het toch. Daarna vult het net zich met een ongelooflijke hoeveelheid vissen.

Simon Petrus, die veel praktijkervaring heeft, valt voor de Heere Jezus neer

en moet belijden dat hij voor God een zondaar is. Maar de Heere geeft hem de belofte dat hij van nu aan mensen zou vangen.

De Heere roept – midden in het dagelijks leven

Simon was bezig met zijn beroep. In dit beroepsleven komt opeens de Heere binnen. Hij gebruikt het vissersberoep van Simon, zodat Petrus eens mensen tot God kan leiden.

Daarbij wil ik graag de volgende praktische toepassing op ons leven maken: Hoe is het bij mij? Neem ik de Heere mee in mijn dagelijkse beroeps, studenten- of huishoudelijk leven? Begin ik de school- of werktijd (en ook tussendoor bij schijnbaar routinematige opdrachten) met een gebed om hulp en leiding? Eindigt de school- of werktijd met dank ook voor de kleinste maar toch wonderlijke leiding in de afzonderlijke stappen van de dag? Zijn we ons ervan bewust dat God – natuurlijk – volledig zicht heeft in mijn leer- en werkactiviteiten?

Heb je er wel eens over nagedacht, je opleiding en werk als een voorbereidingstijd voor de roeping van God voor je leven te zien? Het beroep en de daarmee verbonden bekwaamheden dienen wel in de eerste plaats het onderhoud (1 Thess. 4:12). Maar zij mogen er ook toe dienen, het werk in het huis van God te ondersteunen en te bevorderen (Matth. 6:33; Ef. 4:28). De Heere wil jou daarvoor Zijn kracht geven.

Geloofsgehoorzaamheid wordt beloond

Na zijn preek verlangt de Heere van Petrus iets dat voor een ervaren visser moeilijk te begrijpen is: Hij moet midden op de dag naar het diepe gedeelte varen om vis te vangen. Hij komt nog wel met een zakelijk bezwaar, maar hij doet het toch:

'Meester, wij hebben heel de nacht gewerkt en niets gevangen, maar op Uw woord zal ik het net uitwerpen' (Luk. 5:5).

Valt je iets op? Petrus begint niet met de Heere over de manier van vissen te discussiëren. Hij doet het gewoon omdat de Heere het gezegd heeft. Hij gehoorzaamt en vertrouwt Hem. Die hemel en aarde gemaakt heeft. Vervolgens had hij meer vissen in het net dan hij ooit in zijn netten gevangen had.

'Op Uw Woord' handelen – hoe gaat dat tegenwoordig?

Wil jij ook dit vertrouwen op je Heere in praktijk brengen: 'op Uw Woord'? Maar hoe gaat dat als de Heere niet meer zoals bij Petrus zichtbaar en hoor-

baar naast ons staat? Hij wil ons immers ook nu helpen om Zijn wil voor ons te zien. Misschien is het tot hulp als we drie 'stappen' bij deze zoektocht in het oog hebben:

1. God heeft ons in Zijn Woord Zijn **algemene** bedoelingen meege-deeld, bijvoorbeeld voor
 - de wereld (redding van individuen, oordeel over het geheel),
 - de individuele gelovigen (heiliging, gemeenschap, getuigenis),
 - de gemeente (Christus als middelpunt, het Vaderhuis als doel).
2. Veel concrete aanwijzingen, 'geboden', omschrijven dit kader nauwkeuriger, bijvoorbeeld het gedrag in het gezin, in de wereld, in de gemeente (Kol. 3:11 – 4:6 enz.).
3. Voor veel beslissingen hebben we weliswaar geen exact Bijbelgedeelte maar wij mogen in gebed, door uitwisseling met anderen en rekening houdend met de omstandigheden besluiten wat de Heere van ons wil (zie ook Paulus en zijn begeleiders in Handelingen 16:1-10).

Aangst voor consequent volgen?

Heb jij op deze manier op een bepaald terrein Gods welbehaaglijke wil onderscheiden (Rom. 12:2)? Maar ben je misschien toch nog een beetje bang, omdat je denkt dat je dat niet kunt redden? Steun dan op de Heere en Zijn Woord, wees gehoorzaam en volg Hem in het vertrouwen op Zijn

hulp. Je zult merken, hoe menig grote berg die voor je stond, in werkelijkheid helemaal geen berg was. Ja nog meer, je zult ervaren hoe de Heere meer doet, dan je gedacht had. 'Hij Die u roept, is getrouw: Hij zal het ook doen' (1 Thess. 5:24).

Vertrouwen op de Meester

Na dit wonder valt Simon Petrus voor de Heere neer en ziet zichzelf als zondaar. Voor hem is het duidelijk: Deze Jezus heeft de macht, dingen te doen die voor ons mensen onmogelijk zijn; en ik ben het niet waard, dit wonder te ontvangen. Maar de Heere Jezus wil dat de onwaardige Simon een bredere en hogere opdracht krijgt: Hij moet mensen tot de Heere Jezus brengen. Simon erkent Hem als Heere over zich en volgt Hem na. Zijn vertrouwen op de Heere heeft bewerkt dat de Heere hem meer opdrachten geeft.

'Op Uw Woord' – dat komen we dagelijks tegen in ons volgen van de Heere Jezus. Dagelijks zijn er weer innerlijke en uiterlijke uitdagingen. Als Zijn vrede in onze harten heerst (Kol. 3:15), dan zal Hij voor ons ook Zijn weg effenen.

Navolging concreet

Enkele voorbeelden uit de Bijbel tonen ons hoe wij het Woord van onze Heere vertrouwen en gehoorzamen kunnen en moeten, zodat Hij ons zegenen kan.

Op Zijn Woord, op Zijn vaste beloftes, mogen en kunnen wij

- de zorg voor voedsel en kleding aan Hem overgeven (Matth. 6:24-34);
- Hem onvoorwaardelijk navolgen (Mark. 10:28-31);
- niet naar de omstandigheden, maar naar de Heere kijken (Hebr. 12:1-3);
- Hem voor de mensen belijden (Matth. 10:32);
- in het dagelijks leven trouw onze plichten vervullen (Luk. 16:10-12).

Laten we moed houden en op onze Heere vertrouwen! Als we ons in het geloof aan Hem toevertrouwen en onze weg met Hem gaan, dan zal Hij dat bevestigen. God heeft ons ook motiverende voorbeelden in Zijn Woord gegeven die ons mannen en vrouwen van geloof tonen die precies dat in hun leven hebben laten zien: Abraham trekt naar een onbekend land (Hebr. 11:8-16); of Ruth, die als vreemdeling haar schoonmoeder Naomi volgt naar een onbekend land (Ruth 1:16,17).

Dit geloof (dat ook bij meer personen in de Bijbel zichtbaar is) mogen wij navolgen en dan ervaren:

Deze Heere, deze God is ook heden nog dezelfde (Hebr. 13:8) God als toen – onverkort. Daarom mogen en moeten wij ons vertrouwen opnieuw en voor de toekomst op Hem stellen:

'Op Uw Woord'!

A. Lang

'Gaf God me maar een teken...!'

Een artikeltje voor twijfelaars

Als God mij nu maar een teken gaf dat ik vergeving heb ontvangen en behouden ben...!

'Als u geen tekenen en wonderen ziet, zult u beslist niet geloven' (Joh. 4:48). De wens naar tekenen is al een heel oude hindernis op de weg naar Gods zegen. Die wens komt voort uit ons ongelovige hart. Ons hart vertrouwt liever op wat we zien of voelen dan op het

Woord van God en de Persoon en het werk van Christus. Wat een verkwikking om te zien dat de hoveling in Johannes 4:50 zijn menselijke redenering liet varen en luisterde naar het woord dat de Heere Jezus tot Hem sprak. Dat woord was genoeg voor hem.

Vroeg of laat moeten wij allemaal op dat Woord terugvallen. Toen de bekende prediker Dr. Chalmers op zijn sterfbed

lag, zei hij tegen een paar theologische vrienden die bij hem stonden: 'Geef mij een deel van het zuivere Woord van God om mee te sterven'.

Er was ook een gelovige jongen die bij het naderen van de dood niets meer kon zien. Hij zei tegen zijn moeder: 'Zoek Johannes 3:16 eens voor me op, moeder, en laat mij sterven met mijn vinger op die tekst. Een ieder - dat betekent ook mij, moeder'. Het Woord van God was genoeg voor hem.

Ik heb een boer gekend die in grote angst en verwarring God smeekte hem een teken te geven dat hij behouden was. Hij had in die tijd een kudde schapen op zijn erf. Hij smeekte God dat tien van zijn schapen, als er ook maar iets van redding voor hem was, in een wagenschuur zouden liggen als hij daar langs kwam. Korte tijd later moest hij daar iets zoeken. Gespannen telde hij de schapen onder het dak. Tot zijn grote opluchting waren het er tien. Denk je dat zijn angstige hart toen vrede gevonden had? Welnee! Het gaf hem alleen een vleugje hoop. Maar dat was al snel weer weg: was het toeval geweest of was het echt een teken van God? Opnieuw bad hij dat hij nog eens tien schapen in een andere hoek zou vinden als teken van zijn redding. Met nog grotere spanning ging hij daarheen om te tellen. Tot zijn geruststelling en verbazing waren het er weer tien!

'Gaf die gebeurtenis je dan vrede en zekerheid?' vroeg ik hem. 'Nee', zei hij, 'niets gaf mij zekerheid, totdat ik Gods Woord als zekerheid aanvaardde'. Hij bleef in een mist van twijfels totdat hij

in vast vertrouwen zijn voeten zette op het 'zo spreekt de Heere'.

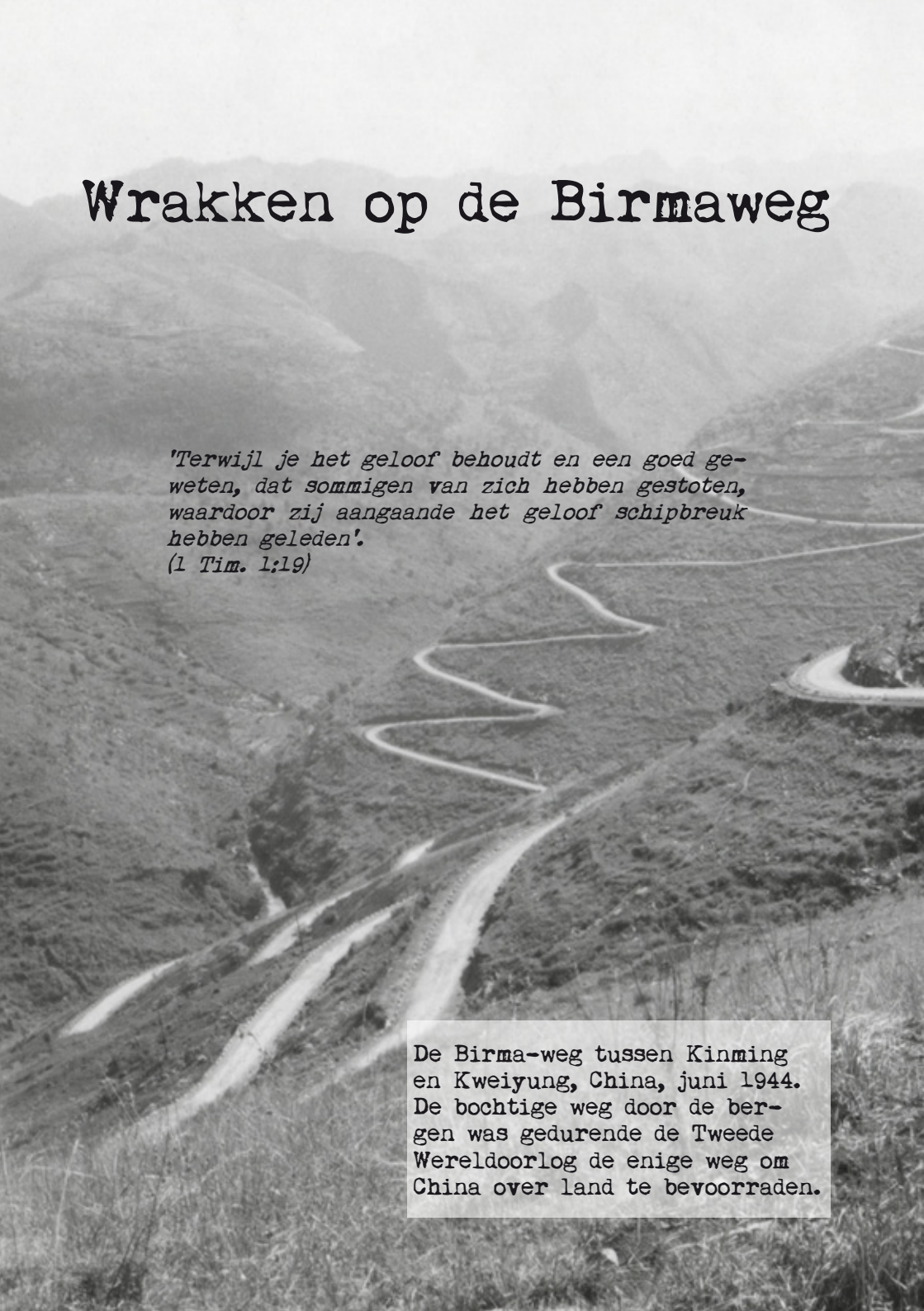
Als je de Bijbel opent en het eerste hoofdstuk van Lukas zoekt, vind je daar een opvallend contrast tussen eenvoudig geloof en ongeloof dat tekenen zoekt. Zodra Maria de hemelse boodschap gehoord had, zei zij: 'Laat met mij geschieden overeenkomstig uw woord'. Het antwoord op haar geloof was: 'En zalig is zij die geloofd heeft, want wat haar van de kant van de Heere gezegd is, zal volbracht worden' (vers 38 en 45).

Anderzijds, toen Zacharia de boodschap van Gabriel gehoord had, zei hij: 'Hoe zal ik dat weten?' Het antwoord was: 'U zult zwijgen en niet kunnen spreken' (vs. 18-20). De mond van Maria stond haar ter beschikking om God te loven; die van Zacharia werd door een oordeel gesloten.

Het gaat erom dat wij net als de hoofdman over honderd zeggen 'Spreek slechts één woord, Heere, en dat is genoeg'. Want 'zou Hij iets zeggen en het dan niet doen? Zou Hij spreken en het niet gestand doen?' (Num. 23:19). Laat van jou niet gezegd moeten worden: 'Als je geen tekenen en wonderen ziet, zul je nooit geloven' (zie Joh. 4:48). Welk groter wonder kan God ons laten zien dan het wonder van Golgotha: de Zoon van God, Die sterft voor Zijn vijanden? Welk beter teken van veiligheid is er dan dit: 'De mond van de Heere heeft het gesproken'?

George Cutting

Wrakken op de Birmaweg

'Terwijl je het geloof behoudt en een goed geweten, dat sommigen van zich hebben gestoten, waardoor zij aangaande het geloof schipbreuk hebben geleden'.

(1 Tim. 1:19)

De Birma-weg tussen Kinming en Kweiyung, China, juni 1944. De bochtige weg door de bergen was gedurende de Tweede Wereldoorlog de enige weg om China over land te bevoorraden.

Ik heb net de reis over de beroemde Birmaweg afgelegd, van Lashio in Boven-Birma naar Kunming, de hoofdstad van de Chinese provincie Yunnan. Deze prachtige weg is ongeveer 1150 kilometer lang. Nooit eerder in mijn leven had ik zo'n rit meegemaakt. De ene bergkam na de andere moest overgestoken worden, met rivieren en stromen ertussen, sommige breed en snelstromend en diep en gevaarlijk. Eigenlijk was het grootste deel van de weg extreem gevaarlijk. Eén slip, één beoordelingsfout van de chauffeur, één mankement aan de vrachtwagen en we zouden er niet meer geweest zijn.

Om ongeveer twee uur 's middags passeerden we de pas in de top van het gebergte boven de Salweenrivier, en vier uur lang daalden we af totdat we om vijf over zes de brug overstaken. We zagen het gebroken hout en versplinterd puin, dat aangaf waar de brug slechts een paar dagen eerder was gebombardeerd door de Japanners. En we verwonderden ons over de moed en vindingrijkheid waarmee de Chinezen de bruggen vrij en de weg open hielden. Verwoeste huizen vlak bij de brug, granaattrechters langs de kant van de weg en talloze beschadigde plekken op de rotsachtige helling getuigden van de hevige aanvallen die niets méér hadden opgeleverd dan dat het verkeer een dag of twee was opgehouden. Maar de weg langs de helling maakte bijna nog meer indruk op mij dan de brug zelf. Een groot deel ervan is

uitgehakt in kolossale, ogenschijnlijk volkomen verticale rotswanden die duizenden meters ver in de diepte gapen, zonder dat er ook maar ergens iets is dat een vrachtwagen ervoor behoedt over de rand te verdwijnen. De gewone bochten, de haarspeldbochten en de verschrikkelijke steilten brengen allemaal hun gevaren mee, om nog maar te zwijgen over het nieuwe wegdek en de mogelijkheid dat het zal bezwijken, of het gevaar van grondverschuivingen erboven.

De hele weg leek zelfs beladen met het grootste gevaar, en de ene onmogelijke hindernis na de andere leek voor ons op te doemen en de weg te blokkeren. En toch was er een weg gemaakt die de hele afstand van begin tot eind besloeg. Het was een prachtige reis, maar het naaste ervan was de aanblik van zo veel wrakken waarmee de kant van de weg bezaaid lag. Het deed me sterk denken aan het pad van het leven en de wrakken die ik daarop gezien heb. Regelmatig gedurende die rit kwamen de woorden van het oude lied in mijn gedachten: 'Christen, wandel voorzichtig, het gevaar dreigt!'

En toch is er een weg waarop elke goede vrachtwagen, en voorzichtige chauffeur, veilig van Lashio naar Kunming kan gaan. En er is een weg waarop de Christen veilig van de aarde naar de hemel kan wandelen zonder zelfs maar te struikelen (Jud. vs. 24).

Hoe komt het dan dat die wrakken er zijn? Dat is de vraag die

ik mezelf stelde steeds wanneer er een wrak in zicht kwam. En ik wil proberen u te vertellen welke oorzaken ik daarvoor zag. Als ze als waarschuwing kunnen dienen voor een medereiziger, hoe dankbaar zou ik dan zijn.

Een van de meest treurig stemmende wrakken langs de weg was dat van de nieuwe vrachtwagen (er rijden bijna alleen maar vrachtwagens langs deze weg). Hij had een nieuwe carrosserie, was pas geleverd, schoon en fleurig. Nieuwe banden, nieuwe motor, in alle voor de reis benodigde uitrusting was voorzien. Er waren vaten dieselolie aan boord, voldoende brandstof voor de hele reis. En toch was de reis nog maar amper begonnen, of de wagen was al een wrak. En waarom? Het deed me denken aan een van die jonge gelovigen, toegerust met alles wat een liefdevol hart en liefdevolle handen kunnen geven voor de reis van het leven! Voorzien van een machtige Kracht, voldoende voor de hele weg, helemaal tot aan het einde. En toch was dat jonge leven nog maar nauwelijks begonnen, of het was al een wrak. En waarom?

Ik denk dat de Bijbel ons duidelijk vertelt wat de primaire oorzaak is van alle schipbreuken van het leven, en wij allen zouden er goed aan doen om ernstig na te denken over de waarschuwing die ervan uitgaat. In 1 Timotheüs 1:19 lezen we de volgende woorden: '...terwijl je het geloof behoudt en een goed geweten, dat sommigen van zich hebben gestoten, waardoor zij aangaande het geloof schipbreuk hebben geleden.' 'Een goed geweten!' Van welke onschatbare

waarde is een goed geweten. Er is niets wat dat kan vervangen. Er is geen prijs hoog genoeg om ons afstand te laten doen van een goed geweten. En als we er toch afstand van doen, kunnen we er zeker van zijn dat er een schipbreuk op volgt. Laten we, terwijl we dit voortdurend in gedachten houden, samen over de Birmaweg reizen en proberen enkele oorzaken te ontdekken voor de wrakken die we daarop aantreffen, en er zo mogelijk een aantal lessen uit leren.

Misschien is de meest voorkomende oorzaak van schipbreuken wel het in de wind slaan van de duidelijke en onmiskenbare waarschuwingen die we overal langs de weg tegenkomen. Een van de verkeersborden die we het vaakst aantreffen, duidelijk in rood en wit geleverd, is een afbeelding van een toeter met daaronder de woorden 'GEBRUIK UW CLAXON'. Door het negeren van deze waarschuwing zijn we een paar keer ternauwernood aan een ongeluk ontsnapt. Het is een van de meest voorkomende verleidingen waarmee we als gelovigen te maken krijgen. We kunnen altijd een verontschuldiging verzinnen om niet te toeteren; om de mensen niet te laten weten van Wie wij zijn en Wie wij dienen, om niet met onze mond de Naam van onze Heere en Meester te belijden voor de mensen. De tijd is niet geschikt. De plaats is niet gepast. Maar in werkelijkheid schamen we ons voor onze Heere, en maar al te waarschijnlijk volgt er een schipbreuk. U herinnert zich de verschrikkelijke schipbreuk die Petrus leed door deze oorzaak, en na hem zijn er nog heel wat wrakken langs de weg gekomen door datzelfde falen.

W e zijn nog een keer door het oog van de naald gekropen door een enigszins vergelijkbare oorzaak. Het was een vreselijk donkere nacht – er was geen ster te bekennen – toen onze koplampen plotseling uitvielen. We bevonden ons op een van de gevaarlijkste gedeelten van de weg, hoog in de bergen, en de mist en wolken die kwamen opzetten maakten het nog donkerder. Overal om ons heen waren scherpe bochten en hoge rotswanden. Door Gods genade reden we op dat moment langzaam en kon de chauffeur bijna onmiddellijk stoppen, zodat we geen schipbreuk leden. Maar we moesten de woorden van de Heere Jezus in herinnering houden: **'Laat zo uw licht schijnen** voor het oog van de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader die in de hemelen is, verheerlijken' (Matth. 5:16). Het is niet voldoende als we het alleen met onze mond belijden; dat is wel goed, maar Christus moet ook zichtbaar worden in ons leven. We moeten ervoor zorgen dat de mensen iets in ons leven kunnen zien dat zij niet hebben, zodat zij (niet ons, maar) onze Vader Die in de hemelen is, verheer-

lijken. Wij hebben lampen nodig, en we moeten ervoor zorgen dat de lampen brandend blijven in heel deze donkere wereld.

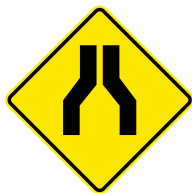
E n de mist en wolken die de weg in donkere nachten nog meer verduisteren, herinneren mij eraan dat ze zelfs overdag een gevaar vormen. Op een dag toen we hoog in de bergen waren, zaten we plotseling in een wolk. We zagen hem voor ons, en ik moet bekennen dat ik bang was toen we de wolk binnenreden. We moesten vaart minderen; we deden onze lampen aan, maar dat hielp niet veel. U herinnert zich vast wel hoe de discipelen lang geleden 'bang [werden] toen zij de wolk in gingen' (Luk. 9:34). Deze wolken die op ons levenspad verschijnen, zijn vreselijk beangstigende dingen. Je kunt soms geen stap vooruit zien, en wie weet wat zich in die wolk schuilhoudt? Ik vermoed dat de meesten van ons bang geweest zijn toen we de wolk binnengingen. Maar denkt u nog eens

aan de discipelen. 'En er kwam een stem uit de wolk, die zei: Deze is Mijn

uitverkoren Zoon, hoort Hem' (vs. 35). Eerlijk gezegd zijn er in mijn eigen leven heel wat wolken geweest, wolken van verbijstering, zodat ik de weg helemaal niet meer wist. Dan kunnen we het beste stil blijven staan, en in plaats dat een angstaanjagende vijand zich verbergt in die wolk, zullen ook wij er waarschijnlijk een bekende stem uit horen klinken die ons hart weer wijst op Degene die wij liefhebben, op Gods geliefde Zoon, en de vriendelijke aansporing: 'Hoort Hem!' En u kent de afloop van het verhaal, die ons verteld wordt in een ander evangelie: zij zagen niemand dan **JEZUS ALLEEN** (Matth. 17:8). Wat een heerlijk gezelschap! Gezegende wolken die de afleidingen buitensluiten en ons insluiten met Hem alleen!

En ander waarschuwbord dat we vaak zagen op de Birma-weg, had ongeveer deze afbeelding:

En daaronder stonden de woorden 'SMALLE WEG'. Het negeren van deze waarschuwing heeft heel wat levens schipbreuk doen lijden, misschien vooral onder de jonge mensen. De brede weg is zo veel gemakkelijker te begaan, maar de weg naar de heerlijkheid is een smal pad. Er is maar ruimte voor één tegelijk, en je moet midden op het pad blijven, anders val je waarschijnlijk over de rand. Ik weet dat er mensen zijn die zich erop beroemen 'breed'

te zijn: en laat ons hart en onze liefde zo breed zijn als het prachtige oude vers, Johannes drie vers zestien; maar laten we erop toezien dat onze voeten het smalle pad bewandelen. Moge de Heere ons helpen om voortdurend het belang voor ogen te houden van dat waarschuwbord 'Smalle weg'.

Er was nog een teken dat ik vaak gezien heb, en dat leek hierop:

En heel groot uitroepteken, met daaronder de woorden: 'WEES VOORZICHTIG, GEVAAR.' Er zijn heel wat plekken op de weg die u en ik gaan, waar dit teken verschijnt. Het Boek Spreuken staat vol met dit soort waarschuwborden voor jonge mensen op de weg van het leven. Op de Birma-weg gebeurde het vaak dat er een heel scherpe bocht was, en dat vlak achter die bocht, voordat je tijd had je erop voor te bereiden, er een onverwacht gevaar opdoemde. En als je het bord zou negeren, zou er heel waarschijnlijk een 'schipbreuk' volgen. Zo heeft de vijand zijn strikken verborgen achter de bochten in ons leven: een bepaalde verleiding die snel op ons af komt, voordat we ons ervan bewust zijn. En helaas gaan we onvoorbereid, doordat we het waarschuwbord van de Maker van de weg genegeerd hebben, onze ondergang tegemoet.

Een van de meest voorkomende oorzaken van wrakken had eigenlijk niet direct iets met de weg zelf te maken, maar was helemaal de fout van de chauffeurs. Ik doel op de voortdurende botsingen tussen twee vrachtwagens. Het deed me denken aan de voortdurende botsingen die we onder medegelovigen kunnen zien. Ik moet vol schaamte erkennen dat ik zelf ook betrokken ben geweest bij een dergelijk probleem, en ik vrees inderdaad dat het een van de meest voorkomende gebeurtenissen is, maar wel met het ernstigste gevolg. Jakobus 3:16 waarschuwt: 'Want waar **jaloersheid** en **twistzucht** is, daar is wanorde en allerlei kwade praktijk.' In feite is het een schipbreuk. Jaloersheid en twistzucht, ruzie en strijd met onze broeders doen ons eigen leven schipbreuk lijden, maar gewoonlijk ook het leven van onze broeder. Laten we ons dus hoeden voor botsingen!

Een andere oorzaak van problemen, en soms van een schipbreuk, was een bepaald soort chauffeur die een andere vrachtwagen nooit de ruimte gaf die de wagen toekwam. Als zo'n chauffeur een andere vrachtwagen tegenkwam, dwong hij deze gewoonlijk de berm in of gevaarlijk dicht naar de rand van de steile rots. Of als de andere chauffeur weigerde op deze manier het risico van een ongeluk te lopen, ramden de twee wagens elkaar waarschijnlijk bij het passeren, en kwamen ze er beide geschraamd en vaak beschadigd uit tevoorschijn. Zelfzucht in ons leven is vaak een oorzaak van schipbreuk, zowel voor onszelf als voor onze broeder. Hoe anders is de geest

die spreekt uit Efeze 4:1-3: 'Ik vermaan u dan, ik, de gevangene in de Heere, dat u wandelt waardig de roeping waarmee u bent geroepen, terwijl u in alle nederigheid en zachtmoedigheid met lankmoedigheid elkaar in liefde verdraagt en u beijvert de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede.' Als we maar acht slaan op deze paar woorden, zullen ze ons behoeden voor heel wat wrakken langs de weg.

En dan had je nog de gevaarlijkste plekken: de gladde weggedeelten. De weg zag er daar best goed uit, maar voordat de vrachtwagen kon stoppen had je een slippartij... en een wrak. Dat deed mij denken aan de woorden: 'het bedrieglijke van de zonde' (Hebr. 3:13). De zonde kan uiterlijk vaak juist lijken. We denken 'een engel van het licht' te zien, maar in werkelijkheid is het de duivel zelf. En voordat we het doorhebben, heeft de zonde ons misleid en ons leven verwoest. U weet hoe de satan onze eerste voorouders schipbreuk heeft doen lijden!

Pas op voor de gladde plekken. Asaf was zich daarvan bewust, zoals blijkt uit wat hij schrijft over zijn jaloerie op de goddeloze mensen: 'Mijn voeten waren bijna uitgeleden' (Ps. 73:2). En denk nog eens aan de vreselijke schipbreuk in Davids leven die veroorzaakt werd door één blik in de verkeerde richting – en hij gleed weg.

Wordt vervolgd.

G.C. Willis

A photograph of a cemetery with numerous tombstones of various shapes and sizes, mostly grey and white. The tombstones are arranged in rows, and the background is filled with large, leafy green trees under a clear blue sky with some light clouds. The overall scene is peaceful and well-maintained.

De twee opstandingen

De Bijbel, het Woord van de waarheid, onderwijst in de duidelijkste en stelligste bewoordingen dat alle gestorvenen opgewekt zullen worden. Geen enkel geloofsleerstuk is gebaseerd op zo veel letterlijk en nadrukkelijk Schriftgezag als dit en is zo essentieel voor het Christelijk geloof. 'Maar als er geen opstanding van doden is, dan is ook Christus niet opgewekt; en als Christus niet is opgewekt, dan is ook onze prediking vergeefs, en vergeefs is ook uw geloof' (1 Kor. 15:13-14).

Het is echter belangrijk om op te merken dat de Schrift niet leert dat alle doden op hetzelfde moment worden opgewekt.

Zo lezen we bijvoorbeeld: 'En de graven werden geopend en vele lichamen van de ontslapen heiligen werden opgewekt; en zij gingen uit de graven na Zijn opwekking en kwamen in de heilige stad en verschenen aan velen' (Matth. 27:52-53).

Twee opstandingen, verschillend wat

betreft tijd en de mensen die worden opgewekt, zijn nog toekomstig. Deze worden met verschillende bewoordingen omschreven, zoals: 'de opstanding van het leven' en de 'opstanding van het oordeel'; 'de opstanding van de rechtvaardigen' en 'de opstanding van de onrechtvaardigen'.

De volgende Schriftplaatsen verwijzen naar dit belangrijke onderwerp. 'Verwondert u hierover niet, want er komt een uur dat allen die in de graven zijn, Zijn stem zullen horen en zullen uitgaan: zij die het goede hebben gedaan tot de opstanding van het leven, en zij die het kwade hebben bedreven tot de opstanding van het oordeel' (Joh. 5:28-29). Als wordt aangevoerd dat het woord 'uur' hier op een gelijktijdige opstanding van deze twee groepen, kan daartegen ingebracht worden dat het 'uur' uit vers 25 al tweeduizend jaar duurt (zie ook 'dag' in 2 Petr. 3:8; 2 Kor. 6:2; Joh. 8:56).

'Maar wanneer u een maaltijd aanricht, nodig armen, verminkten, kreupelen en

blinden; en u zult gelukkig zijn, omdat zij u niet kunnen vergelden; want het zal u worden vergolden in de opstanding van de rechtvaardigen' (Luk. 14:13-14). In dit gedeelte spreekt onze Heere alleen over de eerste opstanding.

In andere gedeelten wordt het onderscheid nog verder duidelijk: 'Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden. Maar ieder in zijn eigen orde: Christus als eersteling, daarna die van Christus zijn, bij Zijn komst' (1 Kor. 15:22-23). 'Maar wij willen niet dat u onwetend bent, broeders, wat betreft hen die ontslapen, opdat u niet bedroefd bent, zoals ook de overigen die geen hoop hebben. Want als wij geloven dat Jezus is gestorven en opgestaan, evenzeer zal God ook de door Jezus ontslapenen met Hem brengen. Want dit zeggen wij u door het woord van de Heere, dat wij, levenden die overblijven tot de komst van de Heere, de ontslapenen geenszins zullen voorgaan. Want de Heere Zelf zal met een bevelend roepen, met de stem van een aartsengel en met de bazuin van God neerdalen van de hemel; en de doden in Christus zullen eerst opstaan' (1 Thess. 4:13-16).

Als de apostel de opstanding van alle doden in gedachten had, hoe kon hij er dan over spreken om 'hoe dan ook te komen tot de opstanding'; hij kon er dan immers niet aan ontkomen (zie Fil. 3:11)? In Openbaring 20:4-6 worden de twee opstandingen opnieuw samen genoemd, met de belangrijke

toevoeging van de tijd die ligt tussen de opstanding van de verlost en die van de niet-verlosten: 'En ik zag tronen, en zij gingen daarop zitten, en het oordeel werd hun gegeven; en ik zag de zielen van hen die om het getuigenis van Jezus en om het woord van God onthoofd waren, en die het beest of zijn beeld niet hadden aangebeden en niet het merkteken aan hun voorhoofd en aan hun hand ontvangen hadden; en zij werden levend en regeerden met Christus duizend jaren. De overigen van de doden werden niet levend voordat de duizend jaren voleindigd waren. Dit is de eerste opstanding. Gelukkig en heilig is hij die aan de eerste opstanding deel heeft; over dezen heeft de tweede dood geen macht, maar zij zullen priesters van God en van Christus zijn en met Hem de duizend jaren regeren.' Vers 12-13 beschrijft de tweede opstanding: die 'van het oordeel'.

De Schrift getuigt dus duidelijk dat de lichamen van de gelovigen opgewekt worden van tussen de dode lichamen van de ongelovigen uit (die in de graven blijven liggen) en vervolgens in wolken worden opgenomen de Heere tegemoet in de lucht, duizend jaar voordat die laatsten worden opgewekt.

We moeten er onwrikbaar aan vasthouden dat de leer van de opstanding alleen de lichamen van de doden betreft. Hun lichaamloze zielen bevinden zich onmiddellijk in een staat van bewuste zegen óf bewuste smart (Fil. 1:23; 2 Kor. 5:8; Luk. 16:22-23).

C.I. Scofield

In Openbaring 17:8 wordt over hen gesproken, van wie de naam niet in het Boek des Levens geschreven zijn. De Heere Jezus verzekert daarentegen Zijn discipelen, dat hun namen in de hemel opgetekend zijn (Luk. 10:20). Zo staat het voor mij vast: De namen van de verlostten zijn in dit Boek voor altijd en eeuwig onuitwisbaar opgeschreven. Maar hoe moeten we dan teksten als Openbaring 3:5 en Psalm 69:29 verstaan, waar van een uitwissen van namen uit het Boek des Levens sprake is? Het moet naar mijn mening toch om hetzelfde Boek gaan.

Wanneer men de verschillende teksten zorgvuldig met elkaar vergelijkt, die over het Boek des Levens spreken, dan valt allereerst dit op: nergens spreekt de Heilige Schrift over een uitwissen van de namen van rechtvaardigen. Precies het tegengestelde! De Heere belooft de overwinnaar in Openbaring 3: 'Ik zal zijn naam geenszins uitwissen uit het Boek des Levens' (Openbaring 3:5). En Hij gebruikt in de Griekse taal de sterkst mogelijke ontkennende vorm voor de toekomstige gebeurtenis: 'nooit niet'.

Vervolgens komen we in hoofdstuk 13:8 de uitdrukking: 'Boek des Levens van het Lam Dat geslacht is' tegen, en in hoofdstuk 21:27 'Boek des Levens van het Lam'. Dit Boek des Levens is van de in hoofdstuk 3:5 genoemde uitdrukking te onderscheiden. Het gaat inderdaad om twee verschillende boeken of registers.

Het Boek des Levens van hoofdstuk 3 is duidelijk het boek van de belijdenissen. Dat wil zeggen: ieder die belijdt tot het Christendom te horen en het ook naar de uiterlijke vorm is, staat in dit boek opgeschreven. De belijdenis kan weliswaar echt of onecht zijn. En omdat het een Boek des Levens is, spreekt de Heere over de mogelijkheid, dat iemand uit het boek uitgewist wordt – namelijk dan,

wanneer de persoon niet gekenmerkt wordt door een leven met God. Dat was ook juist het treurige kenmerk van 'Sardis': Het gros van de Christelijke belijders heeft weliswaar de naam of zegt te leven, maar is echter dood (vers 1).

De mogelijkheid om uit het Boek des Levens gewist te worden wordt al in het Oude Testament aangeduid. Behalve op de genoemde plaats in Psalm 69 wordt ook in Exodus 32 ervan gesproken en wel in verband met een buitengewoon begeren van Mozes. Het was een majestueus moment in het leven van deze man, toen hij voor een met schuld beladen volk, dat afgodendienst bedreven had, voor God trad met de woorden: 'Nu dan, of U toch hun zonden wilde vergeven! Maar indien niet, schrap mij alstublieft uit Uw boek, dat U geschreven hebt' (Exodus 32:32). Maar God antwoordde hem: 'Wie tegen Mij zondigt, zal Ik uit Mijn boek schrappen' (Ex. 32:33). Hier vinden we opnieuw bevestigd, wat wij eerder gezegd hebben: Niet de rechtvaardigen worden uit het boek van God geschrapt, maar zij, die tegen Hem gezondigd hebben. En zo bidt ook David: 'Laat hen uitgewist worden uit het boek des levens, laat hen bij de rechtvaardigen niet opgeschreven worden!' (Ps. 69:29).

Het Boek des Levens van het (geslachte) Lam daarentegen kunnen we het boek van de werkelijkheid noemen. Het is het boek van het

raadsbesluit van God voor de aarde; dat wil zeggen, het houdt verband met aardse zegeningen die echter net als de hemelse op het bloed van het Lam gefundeerd zijn.

Daarom zijn de namen in dit boek ingeschreven 'vanaf de grondlegging der wereld' (Openb. 13:8; 17:8), terwijl de uitverkiezing van de gelovigen van de genadetijd ja al voor de grondlegging der wereld gebeurd is (Ef. 1:4).

Uit dit boek der werkelijkheid zal nooit een naam uitgewist worden, want het bevat uitsluitend de namen van hen, die door het bloed van het Lam van God verlost zijn en eeuwig leven bezitten. Allen, die in de Heere Jezus en de werking van Zijn bloed geloofd hebben (Romeinen 3: 25 en 26), zijn in het boek van het leven opgetekend. De bijzin 'van het (geslachte) Lam' herinnert ons aan het Lam Gods, Dat eens in de wereld gekomen was om de zonde van de wereld weg te nemen (Joh. 1:29). Wat een onbeschrijflijk voorrecht, in Zijn bloed de vergeving van de zonden gevonden te hebben! Alleen dat maakt een mens geschikt om toegang tot het hemelse Jeruzalem te krijgen (Openb. 21:27). En vandaag al, bij alle strijd, gesterkt door het Evangelie, worden alle 'medearbeiders' zich ervan bewust, dat hun 'namen in het Boek des Levens staan (Filippi 4:3).

Christian Briem

In voorlopige hechtenis

'...totdat zij zich schuldig weten en Mijn aangezicht zoeken' (Hos. 5:15)

Een manager van een niet geringe onderneming genoot groot aanzien en leidde een aangenaam en zorgeloos leven. God had hij daarbij niet nodig – zo dacht hij.

Op een dag werd de man gearresteerd en beschuldigd, leider van een bende te zijn, die de goederentransporteurs van zijn bedrijf overviel en beroofde. Hoewel de manager totaal onschuldig was, voelde hij zich de ellendigste van alle mensen. De advocaat die hij vertrouwde was juist nu op reis. En zijn hooggeplaatste vrienden bleven op een afstand.

Toen, in voorlopige hechtenis, kreeg hij een christelijk dagboek. Hij begon erin te lezen en al gauw merkte hij dat God in zijn hart begon te werken. Toen een gerechtsambtenaar die aan zijn zaak werkte, voor een uitleg van een vraag naar hem toe kwam, vertelde de manager hem welke geestelijke vragen en behoeften er in hem gewekt waren. De beambte was een gelovig christen en hij legde hem de goede boodschap van de verzoenende dood van Jezus Christus, van Zijn begrafenis en Zijn zegenrijke opstanding uit (1 Kor. 15:3, 4).

Toen zag de manager die onschuldig in de cel zat, dat hij voor God inderdaad een overtreder, een zondaar was. Hij nam de Heere Jezus Christus in het geloof als zijn Verlosser aan. Enkele dagen later werd hij door de rechtbank vrijgesproken. Toen was hij dubbel vrij – vrij van elke aanklacht van het geweten en van het eeuwige verderf en vrijgelaten uit de gevangenis.

'U zult Mij zoeken en vinden, wanneer u naar Mij zult vragen met heel uw hart. Ik zal door u gevonden worden, spreekt de Heere, Ik zal een omkeer brengen in uw gevangenschap...' (Jer 29:13, 14).